

ဣန္ဒြေဝေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အလင်းခြယ်သောကောင်းကင်
အမှောင်ကိုသက်ဆင်းစေသောဓာတ်

အမျိုးသမီး : မင်းဝင်းဝင်း

အခန်း(၁)

ဒီနေ့ လယ်ထွက်စပါးတွေရောင်းရလို့ ပိုက်ဆံရတဲ့ နေ့ပေါ့။ သောင်းမေနဲ့ ပြည့်ဖြိုးဝေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။ ပျော်ဆို မိဘနှစ်ပါးက စပါးရောင်းပြီးရင် မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးကို ဖုန်းဝယ်ပေးမည်လို့ ပြောထားသည် လေ။

ဒါကြောင့်.....

ဖုန်းဝယ်ရမှာ မို့ ပျော်နေကြတာပါ။

"အမေ"

ဒေါ်ခင်မြ ပိုက်ဆံရေတွက်နေရင်းမှ ထူးလေသည်။

"သားတို့ မောင်နှမ ဖုန်းသွားဝယ်တော့မယ်နော်"

"နင်တို့ ကလည်း ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး သိလား"

"ကဲပါ မခင်မြရယ်...ပိုက်ဆံပေးလိုက်စမ်းပါ။ သူများ တွေ ဖုန်းကိုင်နေကြတော့ သူတို့ လည်း ကိုင်ချင်မှာ ပေါ့"

ဒေါ်ခင်မြ ခင်ပွန်းသည် ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ မပေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ လေ။

"ဘယ်လောက် ပေးရမလဲ..ပြော"

"မကိုင်ဘူးဆိုတောင် တစ်သိန်းကျော် တစ်သိန်းခွဲတန်လောက်တော့
ကိုင်ချင်တာပေါ့ အမေရဲ့ .။ သုံးသိန်းတော့ပေးလိုက်"

"ဟဲ့.."

"ပေးလိုက်စမ်းပါ မခင်မြရယ်...ဒီပိုက်ဆံတွေက သူတို့ မောင်နှမ အ
လုပ်ကြိုးစားလို့ ရတာပဲ မဟုတ်လား"

"ကိုထွန်းခင်"

"ဘာလဲဟ"

"ရှင် သူတို့ ကို အဲဒီလောက်အလိုမလိုက်နဲ့ နော်၊ အဲဒီ နှစ်ယောက် ဖု
န်းဝယ်ပြီး အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဖုန်းပဲပွတ်နေရင်တော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ အတွေ့
ပဲ"

"ဟာ...အမေကလည်း ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ အလုပ်လုပ်ချိန်တန်ရင် သ
မီးတို့ အလုပ်လုပ်မှာ ပေါ့ အမေရဲ့ "

"အေး...ကိုယ့်စကား ကိုယ်မှတ်ထားကြနော်။ ဒါပဲရော"

ဒေါ်ခင်မြ ငါးထောင်တန် သုံးသိန်းကမ်းပေးလေတော့ သောင်းမေ
က ကမန်းကတမ်း ယူလေသည် ။ ပြီးတော့ မောင်ဖြစ်သူကို ဖုန်းသွားဝ
ယ်ဖို့ မျက်စပစ်၍ အချက်ပြလေလျှင်....

"မမ အဝတ်မလဲဘူးလား"

"လဲမှာ ပေါ့"

"အဲဒါဆို မြန်မြန်လဲ"

ပြည့်ဖြိုးဝေ သူလည်း အဝတ်လဲပြီး ဆိုင်ကယ်နှင့် မောင်နှမနှစ်ယော

က် ဖုန်းဝယ်ရန် ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။ ဖုန်းဆိုင်ကိုရောက်တော့...

"မောင်လေး ငါက ဟိုဖုန်းယူမှာ နော်"

"ဘယ်ဖုန်းလဲ"

"အိုးပါးဆိုလား၊ ဘာဆိုလား။ အဲဒါက ကင်မရာကောင်းတယ်တဲ့ ။
ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် လှတယ်ဆိုလို့ ။ အဲဒီအိုးပါးပဲ ငါဝယ်မယ်"

"ဟာ...အိုပိုပါ မမရာ။ ဘယ်ကလာ အိုးပါးရမှာ လဲ၊ တိုးတိုးပြော သူ
များကြားရင် ရယ်ကုန်လိမ့်မယ်"

ပြည့်ဖြိုးပြောတော့ သောင်းမေ ဇက်ကလေးပုပြီး ဖုန်းရောင်းတဲ့
ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ ကောင်လေးက ပြုံးစိစိနှင့်ပါပဲ။

"မမ"

"ဟင်"

"နင်လူလည်မကျနဲ့ ...မမ။ အိုပိုက တစ်သိန်းရှစ်သောင်းတဲ့ ။ ကျန်
တဲ့ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းနဲ့ ငါက ဘာဖုန်းဝယ်ကိုင်ရမှာ လဲ ပြော"

"မောင်လေးကလည်း နင်က ဟိုဟာဝယ်ကိုင်ပေါ့ဟဲ့။ ယောက်ျား
လေးပဲ ဟာဝေးကိုင်။ အဲဒါက အကြမ်းခံတယ်တဲ့ "

"အံ့မယ် ပြောပုံက တရားလိုက်တာ။ ငါလည်း ဓာတ်ပုံလေး ဘာ
လေးရိုက်ချင်တာပေါ့"

"နင်ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်ရင် ငါ့ဖုန်းကိုယူပြီး ရိုက်လေဟာ"

ပြည့်ဖြိုး အတိုက်အခံမပြောချင်တော့ပေ။ ကိုယ်က ယောက်ျားလေး
ဆိုပြီး အလျှော့ပေးလိုက်တာလေ။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပုံလေးဘာလေး ရိုက်
ချင်ရင် မမကို ရိုက်ခိုင်းလို့ ရတယ်ပေါ့။ အဓိကက သူများ တွေလို လိုင်း

သုံးရဖို့ ပဲ မဟုတ်လား။

ထို့ကြောင့် -

မမအတွက် Oppo ဝယ်ပေးပြီး ပြည့်ဖြိုးက Huaewi ပဲ ဝယ်လိုက်
တော့သည်။ ။

"ညီလေး facebook အကောင့်ထည့်ဦးမလား"

"ဟာ ထည့်မှာ ပေါ့။ ထည့်မယ် ထည့်မယ်၊ အဲဒါက အဓိကပဲ။ ပြီး
တော့ viber လည်း တစ်ခါတည်း ဖောက်ပေးနော်။ အစ်ကို"

"အေးပါ facebook ကို ဘာနာမည်နဲ့ လုပ်ပေးရမလဲ ညီလေး"

"နာမည်...အင်း"

ပြည့်ဖြိုး မေးစေ့ကိုပွတ်ပြီး စဉ်းစားဟန်ပြုကာ -

"ကျွန်တော့်နာမည်က ပြည့်ဖြိုးဝေ၊ ပြည့်ဖြိုးဝေအတိုင်းထည့်ရင် မ
ကောင်းဘူး။ နာမည်ဆန်းဆန်းလေး ဖြစ်သွားအောင်"

"ဖြိုးဖြိုးလို့ ထည့်လိုက်ပါလား မောင်လေး"

"ရိုးပါတယ်ဗျာ၊ မကောင်းဘူး။ ပြည့်စုံဖြိုး၊ ဖြိုးမောင်မောင်၊ ပြည့်သူ
လျှံ၊ ပြည့်ဝေလျှံ အင်း ပြည့်ဝေလျှံ ဟုတ်ပြီ ပြည့်ဝေလျှံလို့ ထည့်လိုက်"

"အေး...အဲဒီ နာမည်လေးလှတယ်"

"ညီလေး ပြည့်ဝေလျှံက မြန်မာလိုထည့်မှာ လား
အင်္ဂလိပ်လိုထည့်မှာ လား"

"ထည့်ချင်တာတော့ အင်္ဂလိပ်လိုဗျ။ ဒါပေမဲ့ လူတိုင်းက အင်္ဂလိပ်လို
နာမည်ကို ဖတ်တတ်ချင်မှ ဖတ်တတ်မှာ ။ အဲဒါကြောင့် မြန်မာလိုပဲထ
ည့်ပေး"

ပြည့်ဖြိုးက ကိုယ်တိုင် ဖုန်းမကိုင်ခဲ့ရသေးသည့်တိုင် ညဘက်ဆို ရွာထိပ်က ကွမ်းယာဆိုင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဖုန်းကလိတဲ့ နေရာမှာ ရှိနေကျဆိုတော့ သိသင့်သလောက်တော့ သိနေသည် လေ။ သောင်းမေကတော့ သိပ်မသိပေ။

"ရှေ့...ညီလေး ပြီးသွားပြီ။ ညီမကရော ဘာနာမည်နဲ့ သုံးချင်လဲ"

"မမ"

"ဟေ"

"မမက သောင်းမေဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ပဲ သုံး။ သိလား။ အမခု ဖေ့ဘွတ်မှာ အေးဝတ်ရည်သောင်းက မအေးသောင်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးနေတာဗျ။ သောင်းဆိုတဲ့ နာမည်က နန်းဆန်တယ်။ သောင်းမေနဲ့ ပဲသုံး"

"ဖြစ်ပါ့မလား မောင်လေးရဲ့ "

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ"

"ဟိုလေ...သူများ နာမည်နဲ့ ဆင်နေရင် ခွက်အထစ်ပေးရမှာ ပေါ့။ ပဲစိန်တို့ ပြောတာ။ သူများ နဲ့ တူနေရင် ခွက်အထစ်ပေးရတယ်တဲ့ "

"ဟာဗျာ"

ပြည့်ဖြိုးဝေ ခေါင်းကုတ်လေတော့သည် ။ ပြောလည်း ပြောချင်မပြောလည်း မပြောတတ်။

"ဘယ်ကလာ ခွက်အထစ်ရမှာ လဲ၊ ခရက်ဒစ်မမရဲ့ ခရက်ဒစ်"

"မသိဘူးဟယ်၊ ငါ မခေါ်တတ်ဘူး။ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်တာ"

"ဟုတ်သားပဲ ညီလေးရာ။ သူ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်ပါစေ။ face book မှာ က လူကြီးတွေနည်းပြီး စကားမပီတဲ့ ကလေးတွေက များ နေတာ

လေကွာ..ဟားဟား"

ဖုန်းရောင်းတဲ့ အစ်ကိုက ပြောပြီးရယ်လေသည်။ ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ မသိဘူးကို တိရူး၊ ဗျာကို ဂျာ၊ ရှင်ကို ချင် စသည် စသည် ပေါ့လေ။

ဒါကြောင့် -

မမမခေါ်တတ်လည်း ပြဿနာမရှိပါဘူး။

"ကဲ..ညေး"

"ဂျာ"

"ဟာ...ပြောရင်း ငါတောင် မှားကုန်ပြီ။ ညီမအတွက် နာမည် ဘယ်လိုထည့်ရမလဲ"

"သောင်းမေပဲ ထည့်လိုက်ကွီး"

"မင်းကတော့ လုပ်ပြီ"

"ဟဲ...ဟဲ"

"ဟွန်း..သူကျတော့ နာမည်လှလှလေး နဲ့ ။ ငါ့ကျတော့ ဒီအတိုင်း သောင်းမေတဲ့ ။ အမေတို့ ကလည်း လေ မွေးကတည်းက ငါ့ကို နာမည်လှလှလေး မှ ညှိမပေးဘူး"

"မမကလည်း ဗျာ...သောင်းဆိုတဲ့ နာမည်က နန်းဆန်ပါတယ်ဆို"

"ပြီးရော ပြီးရော"

သောင်းမေက အော်လေသည်။ ။ သူမ မကျေနပ်ပေမယ့် ထားပါတော့ ။ ဘယ်နာမည်နဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သုံးရပြီးရောပဲလေ။ နာမည်လှလှနဲ့ သုံးပြီး ရွာထဲက လူတွေက အဲဒီနာမည်ခေါ်ကြတာမှ မဟုတ်တာ။ ချမ်းမြဆောင်း

ကိုပဲကြည့်။

ဆောင်းအိပ်မက်ဆိုတဲ့ အကောင့်နဲ့ သုံးတာတဲ့ လေ။ ဒါပေမဲ့ ပဲစိန်လို့
ပဲ ခေါ်နေကြတာ မဟုတ်လား။

"ကဲ..ရော့ပြီးပြီ၊ ဘာလိုသေးလဲ"

"ရပြီ အစ်ကို ကျေးဇူးပါ"

ဆိုင်ရှင်က ကျေးဇူးတင်စကားပြောရမယ့်အစား
သောင်းမေကပြန်ပြီး ကျေးဇူးတင်စကားပြောနေသေးသည် ။ ဖုန်းကို
လက်ထဲရောက်စေချင်နေပြီလေ။

နောက်မှ ပဲ..

လိုအပ်တာရှိရင် ထည့်တော့မည်ပေါ့။

အခန်း(၂)

"ရွာထဲက လူတွေ ဒီညရစ်နာရီ လူကြီးအိမ်မှာ အစည်းအဝေးရှိတယ် ဗျို့။ လူကြီး၊ လူငယ် လူလတ်မရွေး ဖွဲ့စစ်ဘွဲ့ကို သုံးသူအားလုံး တက် ရောက်ကြပါရန် လေးစားစွာဖြင့် ဖိတ်ကြားအပ်ပါသည် ခင်ဗျား"

ရွာဆော်ကိုသံချောင်း အော်သွားတာကြောင့် ဆောင်း facebook သုံး နေရာမှ လည်ပင်းလေးရှည်ကာ လမ်းသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။ ဖွဲ့စစ် ဘွဲ့သုံးတဲ့ သူတွေ အစည်းအဝေးခေါ်တယ်ဆိုပါလား။ ရွာလူကြီးတော့ ဘာတွေဝင်ရှာဦးမလဲ မသိပါဘူး။

"ညလေး... ညလေး"

အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ခေါ်သံကြောင့် ဆောင်းရဲ့ ခေါင်းလေး တစ်ဖက်သို့ လည်သွားကာ -

"ချင် အဲ အဲလေ ရှင်"

"နင် ရှောက်သီးသုပ်စားနေတာလား"

"ဟာ..ကွီးကလည်း ဘယ်ကရှောက်သီးက ရမှာ လဲ"

"မသိဘူးလေ...နင်က ချင်ဆိုလို့ "

"ရှင်လို့ ထူးတာ ကွီးရဲ့ "

"တိဘူးလေဟာ..."

"ဟဲ့ နှစ်ကောင်"

ဒေါ်လေးလေးမြင့် ကြားရတာ နားကြားကပ်လာတာနှင့် ခပ်ဆောင့်ဆောင့် လေသံနှင့် ခေါ်လိုက်တော့..

"ဂျာ အမေ"

"ချင် အမေ"

"ဂျာထူးတဲ့ ကောင်ရော ချင်ထူးတဲ့ ကောင်မရော လာခဲ့စမ်းဒီကို"

"အမ်"

မောင်နှမနှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြလေသည်။ သန်းထွဋ်အောင် ညီမဖြစ်သူကို ခေါ်တုန်းကတော့ ကိုသံချောင်းအစည်းအဝေးခေါ်တဲ့ ကိစ္စ ပြောမလို့ ပါ။ အခုတော့ မပြောဖြစ်ဘဲ ဘယ်တွေရောက်ကုန်မှန်းမသိတော့ပါဘူး။

"ခေါ်နေတာ လာကြလေ"

"လာပါပြီ"

ဒေါ်လေးလေးမြင့်က ဒေါသထွက်ရင် တွေ့ရာကြုံရာနဲ့ ကောက်ပေါက်တတ်သည် မို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ပျာပျာသလဲ ရောက် လာလေလျှင် မိခင်ဖြစ်သူလက်ထဲမှာ တံမြက်စည်းကို ကိုင်ထားတာ တွေ့လေတော့...

"အမယ်လေး"

"အမ် ငါ့ ငါ့"

"နင်တို့ အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ပဲ ဖြစ်နေကြပြီ အခုထိ စကားမပီကြသေးဘူးလား ပြောစမ်း ။ ဟိုကောင်က နှစ်ဆယ်ကျော်

နေပြီ။ သူငယ်နာမစင်တာလား သူငယ်ပြန်တာလား ။ ပြော"

"စင် စင်ပါတယ် အမေရဲ့ "

"စင်ရင် စကားကို ပီအောင်ပြော၊ စကားမပီရင် တုတ်စာမိမယ်"

"ဟု ဟု ...အဲလေ ဟုတ်ကဲ့ပါ ...အမေ"

"ဘာဟု လဲ၊ ဘာဟု လဲ ချောင်းဆိုတာလား၊ ဒီလောက် စကားမပီချင်တာကဲ"

"အား..အမေ ..မလုပ်ပါနဲ့ ။ ပီတယ် အမေရဲ့ ပီတယ်"

မိခင်ဖြစ်သူ တံမြက်စည်းနှင့် ရိုက်လေတော့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံး ပြေးလေတော့သည် ။ ဒေါ်လေးလေးမြင့် ကတော့ ဒေါသဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည် လေ။ ဖုန်းဝယ်ပြီးကတည်းက ဘာစကားတွေ ပြောနေမှန်းကို မသိပါဘူး။

တစ်နေ့ တစ်နေ့..

ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက် ဖုန်းပွတ်လိုက်နဲ့ ။ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားကြပေ။ ဖုန်းဝယ်ပေးမိတဲ့ အတွက် ဒေါ်လေးလေးမြင့် နောင်တရမိပါသည် ။ သူများ နည်းတူ ကိုင်ပါစေတော့ဆိုပြီး ဝယ်ပေးတာ အခု အလုပ်မလုပ်ကြတော့ပေ။

"ဟာ..ဂေါက်ကြောင်...မင်းတို့ မောင်နှမ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲကွ"

ဂေါက်ကြောင်လို့ ခေါ်တော့ သန်းထွဋ်အောင် မျက်နှာကြီး ဂူပုပ်သွားကာ...

"ဘာဂေါက်ကြောင်လဲ ။ ငါ့နာမည် သန်းထွဋ်အောင်ကွ"

"ဟ မင်းရဲ့ အကောင့်နာမည်က ဂေါက်ကြောင်လေကွ။"

ဂေါက်ကြောင်မို့လို့ ဂေါက်ကြောင် ခေါ်တာကို"

"အဲဒါ မင်းမကောင်းတာလေ။ ငါ့ကို နာမည်လှလှလေးနဲ့ အကောင့်ဖောက်ပေးပါဆို မင်းပဲ ဂေါက်ကြောင်လို့ ထည့်တာ။ သူ့ကျတော့ သစ္စာဦးတဲ့ "

ဇော်ဦးက ခစ်ခနဲရယ်ပြီး -

"ချစ်လို့ စတာပါကွာ။ ဂေါက်ကြောင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ပိုတောင်ကောင်းသေး။ ဘယ်သူမှ မကြိုက်တဲ့ နာမည်ဆိုတော့ လူသတိထားမိတာပေါ့ကွ"

"ဒေါင်းစား အပြောက ကောင်းပါ့"

ဆောင်း ကမျက်စောင်းထိုးပြီးပြောလေတော့

"ဟာ ပဲစိန်လေး"

"ဟင်"

ဇော်ဦးက ဆောင်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး -

"မတွေ့ရတဲ့ သုံးလေးရက်အတွင်းမှာ ပိုလှလာတယ်။ ပဲစိန်လေးရယ် ။ ပုံထဲမှာ ထက်တောင် ပိုလှသေး"

"ဘာ ပဲစိန်လဲ ဇော်ဦးနော်"

"ဟုတ်သားပဲကွာ။ မင်းကလည်း ဘာပဲစိန်လဲ။ ငါ့ညီမ အကောင့်နာမည်က ဆောင်းအိပ်မက်ပဲဟာ။ ဆောင်းအိပ်မက်လို့ ခေါ်စမ်းပါ"

"မခေါ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ပဲစိန်လို့ ချစ်စနိုးခေါ်ရတာကမှ ပါးစပ်ထဲမှာ အရသာရှိတာ ဟီး..ဟီး"

"ဘာ"

"ငှယ် ...ဘာဖြစ်တာယဲ့ရီ"

ပဲစိန် အဲလေ ဆောင်းတစ်ယောက် ဇော်ဦး ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ ကိုယ့်ကို လာကြူနေတော့ ဆွေ့ဆွေ့ခွန်သွားလေတော့သည်။ ။

"ဇော်ဦး နင်က ဂျင်းကောင်တောင် မဟုတ်ဘူး။ ။ မဆလာကောင် သိလား။ နင့်အရောင်အသွေးနဲ့ ငါ့ကို လာမအုပ်ချင်နဲ့။ ။ သေသွားမယ် ရှင်သွားမယ် မသေမရှင်ဖြစ်သွားမယ် ဘာမှတ်လဲ"

"ညလေး အစိတ်လျှော့ အစိတ်လျှော့"

ဆောင်းက သူမစီးထားတဲ့ ဖိနပ်ကိုချွတ်ပြီး ဇော်ဦးကို ရွယ်လေတော့ သန်းထွဋ်အောင်က ညီမဖြစ်သူကို ဆွဲလေသည်။ ။

"အစိတ်လည်း မလျှော့ဘူး။ နှစ်ဆယ်လည်း မလျှော့ဘူး။ ဖယ်စမ်းပါ ကွီးရာ"

"ဂေါက်ကြောင် လုပ်ပါဦးကွ။ မင်းညီမက တကယ်လျော်မယ့်ပုံကွ"

"လှော်မှာ တကယ့်ကိုလှော် မှာ ။ ကွီး ညလေး သူ့ကိုလှော်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေး။ ညလေးပုံကို လှအောင်ရိုက်နော်။ ဒါဖြဲ"

"အေး...အေး..ညလေး"

"ကဲ..မဆလာကောင် သေဖို့ သာပြင်ထား"

"အမ်..ငှယ် ..ဂယ်ကြီးဟ"

ဆောင်း ဖိနပ်ကိုကိုင်၍ လိုက်လေတော့ ဇော်ဦးတစ်ယောက် ပြေးလေတော့သည်။ ။ ဒါ့ကိုပဲ သန်းထွဋ်အောင်က ဓာတ်ပုံရိုက်နေတာ တစ်ချပ်ချပ်နှင့်ပါ။

အခန်း(၃)

"အဟမ်း...အဟမ်း"

လူကြီး ဦးစံမြင့် အင်္ကျီကော်လာစကို ဆွဲထောင်လိုက်ကာ မျက်မှန်ကို လည်း လက်ညှိုးနှင့် ပင့်တင်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ -

"ကဲ...လူစုံပြီလားဟေ့"

"စုံပါပြီ လူကြီး"

"အေး...စုံပြီဆိုရင် ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးတဲ့ လူတွေ ဘာကြောင့် အစည်းအဝေးခေါ်ရသလဲဆိုတာ ပြောပြမယ်"

"ဘာလဲ လူကြီးက ဖေ့စ်ဘွတ် သုံးတဲ့ လူတွေကို ဖေ့စ်ဘွတ်အခွန် ကောက်မလို့ လား။ ကွက်ကျော်ကွက်နင်း မလုပ်နဲ့ ။ ကျော်မအုပ်နဲ့ မဆလမလုပ်နဲ့ နော် လူကြီး။ ဖေ့စ်ဘွတ်ပေါ်တင်ပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်လဲ"

"ဟာ...ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ လျှို့ကြီးရ။ မင်းနဲ့ တော့ ပြဿနာပဲကွာ"

"ဘာလျှို့ကြီးလဲ၊ ကျွန်တော့် အကောင့်နာမည်က ပြည့်ဝေလျှို့ဗျာ။ ကျွန်တော့်အကောင့်ထဲက ဖရန့်အားလုံး ကျွန်တော့်ကို ချစ်စနိုးနဲ့ လျှို့လေးလို့ ခေါ်ကြတာ။ လူကြီးကျမှ ဘာလို့ ကြီးဖြစ်သွားရတာလဲဗျ"

"ငှယ်"

"ငိုငို"

ရယ်သံတွေကလည်း ခစ် ခစ်မဟုတ်။ ဟဲ ဟဲမဟုတ်။ ဟီး ဟီး ဟား ဟား လည်း မဟုတ်ဘဲ "င" သံတွေနဲ့ ထွက်လာသည်။ အစည်းအဝေး လာကြသူတွေအားလုံးက ဖွဲ့စစ်တွတ်သုံးသူတွေ ဖြစ်နေလို့ ပါလေ။ ငှယ် လို့ အသံသေးအသံကြောင်နဲ့ စထွက်လာတာ ရွာလူကြီးပါးစပ်က ဖြစ် နေတော့....

ကျန်တဲ့ သူတွေ ငိုကြတာ မဆန်းတော့ဘူးပေါ့လေ။

"ကဲပါ မင်းလျှံတာ သေးသေးလေးလေးတို့ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အစည်းအဝေးလုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်လူကြီး။ ကျော် ကိုးနာရီထိုးရင် လိုင်းတက်ရဦးမှာ ဗျ။ တော်ကြာ ကျော်ကောင်မလေးနဲ့ စကားမပြောရဖြစ်နေမယ်"

ခပ်စွာစွာနှင့် တစ်ယောက်က ထပြောလေတော့..

"ဟုတ်တယ်။ ပြောစရာရှိတာ မြန်မြန် ပြောလူကြီး။ ကျွန်မလည်း ဒီနေ့ ပုံတင်ထားလို့ ။ ဝင်မန့်တဲ့ လူတွေကို ကျေးဇူးတင်စကားပြန်မန့်ရဦးမှာ "

"ဟုတ်တယ် ကျော်လည်း ဒီနေ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးထားတာ တင်ရဦးမှာ ဗျ။ မြန်မြန်ပြော"

"ပြောမယ် ပြောမယ်၊ အားလုံး တေတေနီတ်၊ အဲ တိတ်တိတ်နေကြ"

တိတ်တိတ်နေကြဆိုလို့ အသံတွေတိတ်သွားပေမယ့် လုံးဝတိတ်ဆိတ်သွားခြင်းတော့ မဟုတ်ပေ။ တီးတိုး တီးတိုး အသံများကတော့ ထွက်နေတုန်းပါပဲ။

"အဟမ်း...အဟမ်း"

"စကားက မပြောသေးဘူး။ ချောင်းပဲဆိုးနေတယ်"

"ရှုး တေတေနီတ်"

တစ်ယောက်က ပွစိ ပွစိ တစ်ယောက်က တိတ်တိတ်နေခိုင်းလေသည်။ ။

"အခုလို အစည်းအဝေး ခေါ်ရတဲ့ ကိစ္စကတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်သုံးတဲ့ လူတွေအားလုံး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာကို သိကြမှာ ပါ။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုရင် ခွက်အထစ်ပေးရတဲ့ ကိစ္စပါပဲ"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကဗျာရေးတဲ့ သူတွေကလည်း စာသားတွေ ဆင်နေရင် ခွက်အထစ်ပေးရမယ်တဲ့ ။ သူများ တင်ထားတဲ့ ပုံတွေကို ကိုယ်ကပြန်တင်မယ်ဆိုရင်လည်း ခွက်အထစ်ပေးရတာပဲ"

"ခရစ်ဒစ်ပါ လူကြီးရဲ့ credit ခရက်ဒစ်"

ပြည့်ဖြိုးဝေ (ခ) ပြည့်ဝေလျှံ လျှံလေးက ထပြောလေလျှင်..

"ငါ ခေါ်တတ်သလိုခေါ်တာ လျှာမရှည်နဲ့ "

"ဟွန်း"

လျှံလေး ဟွန်းခနဲ လုပ်ပြီး ဆက်မပြောတော့ပေ။

"အဲဒီတော့ကော ငါ့ညီစံလင်း၊ စံမြင့်နဲ့ အမြွှာညီ စံလင်း။ မင်းက ငါ့နဲ့ အမြွှာညီအစ်ကိုဆိုတော့ ရုပ်ချင်းကတူနေတယ်လေ။ ဒါကြောင့် မင်းဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ပုံတင်ရင် အကြီးဖြစ်တဲ့ ငါ့ကို ခွက်အထစ် ပေးရမယ်။ ဒါ ရွာသူရွာသားအားလုံးရှေ့မှာ အသိသက်သေအဖြစ် ထားပြီးကြေညာတာပါ"

"ဟာ ညီအစ်ကိုချင်းတောင် အုပ်ပါလား။ တကယ့် မဆလာပဲ"

"ဆွေမျိုးက ဆွေမျိုး။ စပါးက ပေါက်ဈေးဆိုတဲ့ စကား မင်းမကြားဖူးဘူးလားကွ"

"ထားပါတော့ ဒါကိုကျော်က ကွီးကို ဘယ်လိုခွက်အထစ်ပေးရမလဲပြော။ ကော်ခွက်ကို ထစ်ပေးရမလား။ ဒန်ခွက်ကို ထစ်ပေးရမလား။ စတီးလ်ခွက်ကို ထစ်လို့ မရဘူးနော်"

"စတီးလ်ခွက်ပဲ မရရအောင် ထစ်ပေး"

"အမ်"

"ဟာ...ဘာတွေပြောနေတာလဲကွာ။ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ပေးရတဲ့ ဟာကိုပြောတာ။ cd လို့ အချို့အောက်ကနေ ရေးပေးရတဲ့ ဟာလေးကို ပြောတာကွ"

ဦးစံမြင့် ရူးနည်းတစ်မျိုးပဲလေ။ သူများ တွေက ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ပြီးတော့ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ တင် ။ ဖွန်ကြောင် ကြူရူးတွေလေ။ သူကတော့ ခရစ်ဒစ်ရူးလို့ ပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့။

"ပြီးတော့ ရွာထဲမှာ ကလေးမွေးရင် သူများ နဲ့ နာမည်တူမှ ညွှံပါက ပထမရှိပြီးသား နာမည်ပိုင်ရှင်ကို ခွက်အထစ်ပေးရပါမယ်။ အဝတ်အစားဝတ်တာ အဆင်တူနေရင် ခွက်အထစ်ပေးရပါမယ်"

"ဟာ...လူကြီး တူတိုင်း ခွက်အထစ်ပေးနေရရင် ထမင်းစားတာ၊ ရေသောက်တာ အိမ်သက်တာကအစ ခွက်အထစ် ပေးနေရမှာ လားဗျ"

"အဲဒါတော့ မပါဘူးလေကွာ"

"ဘာတွေမှန်း မသိဘူး။ ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲ ဟူး"

"အေးလေ၊ တူတိုင်းလိုက်ပြီး ခရက်ဒစ်ပေးနေရရင် လောကကြီးကို ခရက်ဒစ်ဖုံးလွှမ်းသွားမှာ ပေါ့ လူကြီးရဲ့ "

စကားသံတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူသွားပြန်လေသည်။ လူကြီးပြောနေတာတွေကို နားထောင်နေသူရှိသလို နားမထောင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ ဖုန်းကလိနေကြသူများ လည်း ရှိလေသည်။ ပိုဆိုးတာက ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေပါပဲ။

အဲဒီအထဲမှာ -

ဇော်ဦးတစ်ယောက် ဖုန်းကိုကြည့်ပြီး ရယ်လေတော့ သက်သက်ဝင်းခေါ် အကောင့်နာမည် လုံမလေးက လိုက်ငုံ့ကြည့်လေသည်။ ဇော်ဦးဘာကိုရယ်နေသလဲပေါ့။ လက်စသတ်တော့ စာပို့နေတာလေ။ လုံမလေး ဖတ်ကြည့် လိုက်လေတော့...

"အစည်းအဝေး ရောက်နေတာ"

"ဟု လား"

"ဟု ရယ် လူကြီးလေရှည်နေတာ ဗိုက်တောင်ဆာ လာပြီ"

တစ်ဖက်အကောင့်ပိုင်ရှင်က နှင်းဆီဖြူတဲ့ ။ ဒါ မိန်းကလေးပေါ့။ လုံမလေး ဆက်ဖတ်လိုက်သည်။

"ဗိုက်ချာရင် ချားပေါ့"

"ဘာချားရမယ်"

"ဘာချားချင်ယ်"

"ဒဿဘီလူးက ခေါင်းဆယ်လုံးနော်"

"အင်း"

"စတုတ္ထမြောက် ခေါင်းကို ချားချင်တယ်။ ရှာကျွေးမလား"

"နေဦး..ပုံဆွဲလိုက်ဦးမယ်။ မနက်ဖြန်ကျ ကျွေးမယ်။ နာ့ကိုလည်း တစ်ထုပ်ပြန်ရှာကျွေး"

"ဘာလဲ"

"အမရာ နှာခေါင်းဖျားမှာ ပေါက်တဲ့ ဝက်ခြံဖုကို ညှစ်ကျွေး"

"ငှယ်"

"ခစ်ခစ်"

စာတွေဖတ်ပြီး လုံမလေးက ရယ်လေသည် ။ ပြီးတော့ သတိလက် လွတ်ဖြစ်ကာ ဇော်ဦးပန်းကို ထုလိုက်ပြီး...

"ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတတ်ကြတယ်ဟယ်"

"နင်ကလည်း ထုလိုက်တာ အရမ်း အရမ်းပဲ"

"နာလို့ လား"

"နာတာပေါ့ဟ"

"ဟိုနှစ်ယောက်"

"အမ်"

ရွာလူကြီးအော်လိုက်တော့မှ နှစ်ယောက်သား ဇက်ကလေးတွေ ပုသွားကြလေတော့သည် ။

"ငါပြောတာကို ကြားကြရဲ့ လား"

"ကြား ကြားပါတယ် လူကြီး။ ဖုတ်ဘွတ်မှာ သူများ နဲ့ တူတာတင်ရင် ခွက်တစ်လစ် ပေးရမယ်ဆိုလား"

"ဟား ဟား ဟား"

ခွက်အထစ်ကနေ ခွက်တစ်လစ်ပါဖြစ်သွားတော့ ဝိုင်းရယ်ကြလေ
တော့သည်။ ။

""

"လူကြီး ကိုးနာရီထိုးပြီဗျ။ ပြောလို့ ပြီးပြီလား"

"နေဦး"

"အခု စကားအတွက် ခွက်အထစ်ပေးတယ်ဗျာ"

"ဟုတ်တယ် ကျုပ်တို့ ပြန်ပြီဗျာ။ ပြန်တာတူတဲ့ လူအားလုံးကို ခွက်
အထစ်ပေးပါတယ်"

"ကဲ..လူကြီးရေ.. .ကျွန်မတို့ အိပ်ရင်လည်း ခွက်အထစ်ပေးမယ်။ အိ
မ်သာတက်ရင်လည်း ခွက်အထစ်ပေးပါ့မယ်နော်။ ပြန်ပြီ"

အားလုံး တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပြောပြီး ထပြန်ကုန်ကြလေတော့
သည်။ ။

အဲဒီက စလို့ ...

တစ်ရွာလုံးလိုလိုမှာ ခွက်အထစ် ခေတ်စား လာလေတော့သည် သာ။

အခန်း(၄)

ပြည့်ဖြိုးဝေတစ်ယောက် ဖခင်ဖြစ်သူ အိမ်သာတက်သွားတာကို နောက်ကနေ အသာလေးလိုက်သွားပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ကာ တစ်ချပ်ချပ်ပါ။ ပြီးတော့ ဖခင်အိမ်သာတံခါးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်သာထဲဝင်သွားသည့်ပုံကိုရွေးကာ -

လျှံလေး ဖေဖေ အိမ်သာတက်ခြင်း အမှတ်တရဟု စာရေးပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ တင် လိုက်လေလျှင်....

"ဟာ.."

လျှံလေးခေါ် ပြည့်ဖြိုးတင်တဲ့ ပို့စ်ကို ရွာလူကြီးတွေသွားလေတော့ -

"ဒီကောင်တွေကွာ။ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဆင်တူယိုးမှားတင်ရင် ခရက်ဒစ်ပေးရမယ်လို့ ပြောထားတာကို အခု ငါတင်သလို လိုက်တင်ပြီး ဘာခရက်ဒစ်မှ ပေးမထားဘူး။ ငါနဲ့ တွေ့ဦးမယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးစံမြင့်ဖုန်းကိုကိုင်လျက် ပြည့်ဖြိုးတို့ အိမ်ဘက်သို့ ဆိုင်ကယ်စီး၍ ထွက်ခဲ့တော့သည် ။ တကယ်တော့ ရွာလူကြီးသည် ဖေ့စ်ဘွတ်က အသုံးအနှုန်းမှန်တွေကို မသိတာမဟုတ်ပေ။ ခရက်ဒစ်ဆယ်လီဖီ ဆယ်လီ အားလုံးကိုသိပါလျက်နှင့်။

အလွဲတွေ ပြောဆိုနေတာသည်

တမင်ပြောဆိုနေခြင်းပင်..။ ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ က စကားမပီသူတွေ များ
ပြီး အလွဲတွေသုံးပြုမှ လူသတိထားမိတာလေ။ ဒါကြောင့် ခရက်ဒစ်ဆို
တဲ့ စကားကို ခွက်အထစ်လို့ တမင်ထွင်ပြီး ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်တော့
၏။

"လျှံကြီး...ဟေ့ကောင် လျှံကြီး"

"....."

"လျှံကြီး"

"ဟာ..လူကြီး"

လျှံလေး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ ခင်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့်
စာပို့စကားပြောနေရင်းမှ ဦးစံမြင့်ရဲ့ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် အင်တာနက်
ကို ပိတ်ပစ်လိုက်သည် ။

"လူကြီး ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲဗျ"

"အေး...ပြောမယ်"

ဦးစံမြင့် ဆိုင်ကယ်ပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ပြီး..

"မင်း မင်းအဖေ အိမ်သာတက်ခြင်း အမှတ်တရပုံတင်ထားတယ်မ
ဟုတ်လား။ ငါလည်း ငါအိမ်သာတက်ခြင်းအမှတ်တရပုံ တင်ထားတာ
မင်းမတွေ့ဘူးလားကွ။ မင်းအဖေ အိမ်သာတက်တာ ငါ့ကို ဘာလို့ ခွက်
အထစ်မပေးတာလဲ။ ငါတင်တာ ဦးတယ်ကွ"

"အမ်"

"ဒေါက်"

ဦးထွန်းခင် သောက်လက်စ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းပန်းကန်ကို ချလိုက်

ကာ ဦးစံမြင့်စကားကိုနားထောင်ရင်း ချလိုက်တာမို့ ဆောင့်ချသလိုဖြစ်ပြီး အသံမြည်သွားလေသည်။ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားတွေကို ဦးထွန်းခင် နားမလည်ပါဘူး။ ဘာကို ခွက်အထစ်ပေးပြီး ဘာကို ပုံတင်ထားတဲ့ လဲ။

"လူကြီးက တင်ထားလို့ လား။ လူကြီးတင်ထားတာ ကျွန်တော် မတွေ့ဘူးလေဗျာ"

"မယုံရင် ငါ့ဝေါထဲ ဝင်ကြည့်ကွာ။ ပြီးရင် မင်းချက်ချင်း ခွက်အထစ်ပေး"

"ကဲဗျာ..ပေးမယ် ..ပေးမယ်"

ပြောရင်း လျှံလေး ဖုန်းကိုဖွင့်လိုက်စဉ်...

"မောင်လေး ပြည့်ဖြိုး..အဲလေ လျှံလေးရေ"

"ဟင်"

"ငါ့ကို ကယ်ပါဦး"

အော်သံကြားရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်တော့ သောင်းမေတစ်ယောက် အိမ်ခြေရင်း ခြံစပ်က သရက်ပင်ပေါ်မှာ ပါ။ သရက်ပင်ပေါ် တက်တုန်းကတော့ ဘယ်လိုတက်သွားသည် မသိပါဘူး။ အခု ပြန်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ။

"မောင်လေး လုပ်ပါဦး။ ငါပြန်မဆင်းနိုင်တော့ဘူး။ ငါဘယ်လိုပြန်ဆင်းရမလဲ"

"ဟာ..မမက အဲဒီအပင်ပေါ်တက်ပြီး ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဘာလုပ်ရမှာ လဲ သရက်သီးခူးတဲ့ ပုံ ဆယ်ဖီဆွဲတာလေ။ အခု ပြန်မ

ဆင်းနိုင်တော့ဘူး"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ။ ခဏနေဦး ကျွန်တော် လှေကားထောင်ပေးမယ်"

"ဟေ့..ဘာလှေကားမှ ထောင်မပေးနဲ့ "

ဦးထွန်းခင် သရက်ပင်ပေါ်က သမီးဖြစ်သူကို ကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်သွားလေသည် ။ ဖုန်းဝယ်ပြီးကတည်းက အရင်လို အလုပ်မလုပ်တော့ပေ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပြောမရ ဆိုမရနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက် ဖုန်းပွတ်လိုက် ပါပဲ။ အခုလည်း ကြည့်

သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဘယ်လိုဆင်းနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။ လက်တစ်ဖက်က သရက်သီးတွေကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုကိုင်ထားသည် လေ။ လက်နှစ်ဖက်စလုံး မအားမှ တော့ ဘယ်လက်နဲ့ သစ်ပင်ကိုဖက်ပြီး ဆင်းနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

"ဟေ့ကောင်..လှေကားသွားမယူနဲ့ ။ သွားယူရဲယူကြည့် မင်းအသေပဲ"

"ဟာ အဖေကလည်း "

"ဟုတ်သားပဲ ကိုထွန်းခင်ရဲ့ ။ လှေကားထောင်မပေးပဲနဲ့ ကလေးမလေးက ဘယ်လိုဆင်းလို့ ရမှာ တဲ့ လဲ"

"တက်တုန်းက ဘယ်သူလှေကားထောင်ပေးလို့ လဲ။ သူ့ ဘာသာသူ ရအောင်တက်ခဲ့တာ။ သူ့ဘာသာသူပဲ ရအောင်ဆင်းလိမ့်မယ် ၊ ရအောင်ပြန်ဆင်း"

"အဟင့်"

သောင်းမေ အဟင့်ဆိုပြီး စိတ်ထဲကတော့ ဗြဟ္မာ အကျယ်ကြီး အော် လိုက်မိသည် လေ။ အသံထွက်ပြီး မအော်ရဲပါဘူး။ အသံထွက်ပြီး အော် လို့ ကတော့ အဖေ တုတ်နဲ့ ရိုက်ချမှာ အသေအချာပါပဲ။

"အဖေကလည်း ကိုယ့်သမီးကို မကယ်တော့ဘူးလား။ သမီး ခုန်ချလို က်မှာ နော်"

"ခုန်ချလေ ခုန်ချ"

"ဟာ...ကိုထွန်းခင် မဟုတ်တာဗျာ။ ခင်ဗျားကလည်း "

"မင်း ဝင်မပြောနဲ့ ။ သူ့အပြစ်နဲ့ သူပဲ။ ခုန်ချလေ။ သမီးငယ်ငယ်တုန်း ကလည်း အဖေတို့ ပဲ ရှာဖွေကျွေးမွေးလာတာ။ အခုလည်း ကျိုးရုံပဲရုံအပြင်တိုးမရှိဘူး။ အဖေတို့ ရှာကျွေးမယ်။ ခုန်ချလိုက်"

ဦးထွန်းခင် ရွှဲပြောလိုက်တာဖြစ်သည် ။ ဒီတော့

"ဘုတ်..ဘုတ်"

သောင်းမေ လက်ထဲ သရက်သီးတွေကို အောက်သို့ ပစ်ချ လိုက်လေ တော့သည် ။ ပြီးတော့

"မောင်လေး ငါဖုန်းပစ်လိုက်မယ် မိအောင်ဖမ်းထား။ ပြီးရင် ငါခုန်ချ တဲ့ ပုံကို ဓာတ်ပုံရိုက်ထား အိုကေ"

"ဟား အရေးထဲ ဒီ selfie ရူးကတစ်မျိုး"

လျှံလေး စကားမဆုံးခင်မှာ ပဲ သောင်းမေက ဖုန်းကိုပစ်ပေးလေ တော့ လျှံလေး မိအောင်ဖမ်းထားရလေတော့သည် ။ လျှံလေးလက်ထဲကို ဖုန်းရောက်လာတာနှင့်

"ပေးစမ်း အဲဒီဖုန်း"

ဦးထွန်းခင် သားဖြစ်သူ လက်ထဲက ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သည်။ ။ သောင်းမေက သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဆင်းနေတုန်းမို့ ဒီအဖြစ်ကို မမြင်လိုက်ပါဘူး။

"လျှံလေး ငါပြန်တော့မယ်။ မင်း ခွက်အထစ်ပေးဖို့ မမေ့နဲ့ နော်"

အခြေမလှတော့တာသိသဖြင့် ဦးစံမြင့် ဆိုင်ကယ်မောင်းကာ ပြန်လေတော့သည်။ ။

"မင်းကရော"

"ဗျာ"

"ငါ အိမ်သာတက်တာကို ဘယ်အချိန် ချောင်း ဓာတ်ပုံရိုက်လဲ။ ဘယ်လိုပုံစံလဲ ပြောစမ်း"

"အဖေကလည်း အိမ်သာတံခါးကို ဖွင့်ပြီး တက်တဲ့ ပုံလေးပါ"

"အဲဒါကို လူအများ သိအောင် ကြေညာတာပေါ့လေ မဟုတ်လား"

"ဟဲ့ ..ဟဲ့"

"မောင်လေး...နင့်ဓာတ်ပုံ ဘယ်နှစ်ပုံရိုက်ဖြစ်လဲ"

အရေးထဲ သောင်းမေက ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်လား မေးတော့ လျှံလေး စိတ်တိုသွားရသည် သာ။ သူ့ကို ဓာတ်ပုံရိုက်နိုင်ဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်တောင် မျက်နှာချိုသွေးရတုန်းဟာ။

"မရိုက်ဖြစ်ဘူး မမဖုန်း အဖေဆီမှာ "

"ဟယ်"

"ဟေ့ကောင်...မင်းဖုန်းလည်း ငါ့ကိုပေး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ အဖေရဲ့ "

"ပေးဆိုပေးကွာ"

ဖခင်ဖြစ်သူက ဒေါသမျက်နှာနှင့် တောင်းနေလေတော့ လျှံလေး ဖုန်းကို ပေးလိုက်ရတော့လည်း သူတောင်းတာ ပေးမှ ဖြစ်မှာ လေ။ မပေးလို့ ဒေါသဖြစ်ရင် ဖုန်းအားသွင်းတဲ့ အခါ ကြောက်ရတာပေါ့။ ယူပြီး ပေါက်ခွဲလိုက်ရင်ဖြင့်...

"နင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဖုန်းရကတည်းက အလုပ်မလုပ်ကြဘဲ ယောင်ခြောက်ဆယ်ဖြစ်နေကြတာ။ အဲဒီတော့ ဒီနေ့ကစပြီး နင်တို့ ဖုန်းတွေကို ငါသိမ်းတယ် ဒါပဲ"

"အမ်"

"ငှယ်"

"ဖုန်းပြင်လိုချင်ရင် အရင်လိုအလုပ်လုပ်ကြ။ နောက်ထပ် စကားအပို မပြောဘူး"

ဦးထွန်းခင် လှည့်ထွက်သွားလေတော့ -

"မြ"

လျှံလေးက ထအော်လေတော့သည် ။ ကိုယ်တွေကလည်း ကိုယ်တွေ ပါပဲ။ ဖုန်းပွတ်တဲ့ အချိန်က အလုပ်လုပ်ချိန်ထက် ပိုများ နေတာကိုးလေ။

အခန်း(၅)

"အိ အိ အိ"

အစ်မဖြစ်သူအခန်းထဲကနေ ရှိုက်သံကြားနေရသည် မို့ လျှံလေး ထမင်းစားနေရင်းမှ ထမင်းဝါးနေတာကို ရပ်ထားပြီး နားစွင့်လိုက်မိသည် ။ အဖေနဲ့ အမေက မြို့ထဲကို ဈေးဝယ်ဆိုပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်သွားကြတာ။ အခုထိ မပြန်သေးပေ ။

အချိန်က မှောင်ရီဖြိုးစ ပြုနေပါပြီ။

ဒီလိုပဲ တစ်ခါတလေ ရွာထဲကို ခေါင်းရွက်ဈေးသည် မလာတဲ့ အခါ ချက်ရေးပြုတ်ရေးအဆင်မပြေချင်ပေ ။ ဒါကြောင့် မြို့ထဲကို ဟင်းပြေးဝယ်ရတဲ့ အခါ ရှိသည် ။ ဟင်းပြေးဝယ်တယ်ဆိုတာ ထမင်းဆိုင်မှာ ချက်ပြီးသား ဟင်းသွားဝယ်တာကို ပြောတာပါ။

အခုလည်း -

ဟင်း...သွားဝယ်တာထင်ပါရဲ့ ။ လျှံလေးက ဗိုက်ဆာလို့ မစောင့်နိုင်တာနှင့် အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ငါးပိရည်နှင့်ပဲ စားနေမိတာပါ။ အင်း လျှံလေးလည်း အခုဆိုရင် နာမည်အရင်းဖြစ်တဲ့ ပြည့်ဖြိုးဝေဆိုတာ ပျောက်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ လျှံလေးလို့ ခေါ်ကြရာကနေ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လျှံလေးလို့ သာ နာမ်စားသုံးပြောတာ အကျင့်ဖြစ်နေပြီး...

ရွာထဲကလူတွေကလည်း ...

လျှံလေးတဲ့ လေ။

"အဟင့် ဟင့်"

သေချာပြီ။ ဒါ အစ်မဖြစ်သူ သောင်းမေ ငိုနေတာပဲလေ။

"မမ မမ"

"....."

"အဲဒါ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ငိုနေတာလား"

"ဟုတ်တယ် ငိုနေတာ"

"ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ"

"ဘာဖြစ်လို့ ငိုရမှာ လဲ။ အဖေက ဖုန်းသိမ်းထားတာ ငါ ဘာမှ မသုံးရတော့ဘူး။ ဖုန်ဘုတ်က စွဲတာ ဘိန်းထက်ပိုဆိုးတယ်။ အခု ငါမနေတတ်တော့ဘူး"

"မမကလည်း မရှိတော့မသုံးနဲ့ ပေါ့ဗျ"

"မသုံးရ မနေနိုင်လို့ ပြောနေတာပေါ့ဟဲ့။ သေချင်တယ် ငါ သေချင်တယ်"

ရော် ခက်ပါပြီကော။ ဖုန်ဘုတ်မသုံးရလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သက်သေတဲ့ လူရယ်လို့ ဖုန်ဘုတ်မှာ သတင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားရင် မကောင်းတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ သတ်မသေလောက်ပါဘူးလို့ အတွေးမှ မဆိုးသေး။

"ငါ ငါ့ကို ငါ သတ်သေချင်တယ်"

"အမ်"

လျှံလေး ပါးစပ်ထဲသို့ ထမင်းခွံမည့်ဆဲဆဲကနေ မခွံဖြစ်တော့ပေ။

"မမရယ် တော်ကြာ ကျော်မကောင်း ကြားမကောင်းဖြစ်နေပါ့မယ်"

"ဖြစ် ဖြစ် ငါသေမှ အေးမှာ "

"မဟုတ်တာ မမရာ"

"မသိဘူး။ ငါ သေချင်တာပဲ သိတယ်"

"ကျွတ်"

လျှံလေး ထမင်းစားရတာ ဟင်းကမရှိ။ ဟင်း မရှိတော့ ခံတွင်းမတွေ့လို့ စိတ်ပျက်တာကတစ်မျိုး။ အစ်မဖြစ်သူက ပြောမရဆိုမရနှင့်ဆိုတော့ စိတ်က တို လာလေသည် ။

"ငါ ကြိုးဆွဲချပြီး သေမယ်"

"ကဲ သေဗျာ သေ"

လျှံလေး စိတ်မရှည်စွာနဲ့ အော် လိုက်လေတော့ -

"သေမယ် ...ရွာထိပ်က ညောင်ပင်မှာ သွားပြီး ကြိုးဆွဲချသေမယ်။ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေး"

"အံမယ် ကြိုးဆွဲချတာကို အိမ်မှာ ချသေလည်း ရတာပဲ။ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချရင် သေမယ်လို့ ဘယ်သူကပြောလဲ"

"ဟဲ့...အိမ်မှာ ကြိုးဆွဲချရင် နင်က ဆွဲမှာ ပေါ့ ။ ဘေးကလည်း သိရင် ဝိုင်းလာကြမှာ ။ ပြီးတော့ ညောင်ပင်မှာ ကြိုးဆွဲချမှ ဓာတ်ပုံရိုက်ရင် ရှုခင်းက လှမှာ ။ ညဘက်လည်း မီးထိုးရိုက်လို့ ရတာပဲ"

"မမကလည်း ဗျာ"

လျှံလေး ခေါင်းကုတ်လေတော့သည်။ သေတာတောင် selfie က ဆွဲချင်တုန်းပါလား။

"အမယ်လေးနော်။ မသာဖြစ်တာတောင် ဆယ်လီက ဖြစ်ချင်တုန်းလားဟ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဖြစ်ချင်တယ်။ မောင်လေး ငါသေရင် နှင်းဆီပန်းတွေ ရောင်စုံထည့်ထားနော်။ မျက်နှာကို လှအောင်ပြင်၊ ကိုယ်လုံးကို နှင်းဆီပန်းတွေနဲ့ လှအောင်ဖုံး"

"စိတ်ချ စိတ်ချ။ ဓာတ်ပုံလှလှလေး ရိုက်ပြီး ဖေ့စ်ဘွတ်မှာ တင်ပေးမယ်ဗျာ နော်"

သောင်းမေ လျှံလေးရွဲ့တာကို ရွဲ့လို့ ရွဲ့မှန်းမသိ။ မျက်ရည်တစ်ဖက် နှပ်တစ်ဖက်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကာ -

"အဲဒါဆို သွားမယ်။ ငါ့ကို မီးလေးဘာလေး လိုက်ထိုးပြဦး။ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးယူခဲ့"

"ဟာ...ကျွန်တော် လိုက်ရင် ကျွန်တော် တရားခံဖြစ်မှာ ပေါ့ မမရ။ မလိုက်ဘူး"

"မလိုက်လို့ မရဘူးလေ။ အမှောင်ထဲသွားရင် မြွေပါးကင်းပါးနဲ့ ကို"

"အမ်"

ဒီည လျှံလေး အစ်မဖြစ်သူနဲ့ အငြင်းပွားနေရတာနဲ့ ထမင်းစားဖြစ်ပါဦးမလား။ မသိပေ။ စိတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ညစ်ပါရဲ့ ။

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ။ သေချင်တဲ့ သူက ဘယ်လိုပဲသေသေ သေရပြီး"

တာပဲ မဟုတ်လား။ အရပ်ကတို့ ရေ ၊ ကြိုးဆွဲချသေမယ့်သူက မြွေကိုက်
သေမှာ တော့ ကြောက်သတဲ့ ဗျ။ ဒိုးခပါပဲဗျာ"

"လျှံလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"ဒီမှာ လေ အမေ့သမီး ဖုန်းမကိုင်ရလို့ ကြိုးဆွဲချ သေမလို့ တဲ့ "

"ဘာ"

ဒေါ်ခင်မြ ဈေးဝယ်လာတဲ့ အထုပ်တွေကိုပင် မယူနိုင်သေးဘဲ အိမ်
ပေါ်သို့ တက် လာလေတော့သည် ။ ပြီးတော့ ထရုံမှာ စိုက်ထားတဲ့ ဟင်း
လှီးဓားကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကာ...

"နင်က တော်တော်သေချင်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား သောင်းမေ"

"အမေကလည်း "

"သေချင်ရင် ကြိုးဆွဲချမသေနဲ့ ။ ဟောဒီမှာ ဓား နင့်ကိုယ်နင် ထိုးသ
တ်သေမလား။ ငါ ထိုးသတ်ပေးရမလား ကြိုက်တာရွေး"

"အမေကလည်း အဖေများ ဖုန်းပြန်ပေးမလားလို့ ခြောက်ကြည့်တဲ့
ဟာကို အဟင့်၊ တကယ် သေခိုင်းနေတယ်။ ကိုယ့်သမီးလေးကို...ဟီး"

ဓားပေးတော့ သောင်းမေ ငိုပါလေတော့သည် ။ ဒါကိုပဲ လျှံလေးက
သဘောကျစွာ ရယ်လေတော့၏။ ဦးထွန်းခင် က -

"အေး နင့်တို့ ပြောသလိုပဲ။ ဟ ဟ ပဲရမယ် သောင်းမေရေ"

"အလဲ့"

လျှံလေးအဖို့ က ရယ်ပြီးရင်း ရယ်စရာတော့ ဖြစ်နေပါပြီလေ။ အဖေ
က ဟ ဟတဲ့ ။
